

ה ב ר י ת

כי בית הוא פרח, טולחן עם מפה,
כי בית הוא ילד, רעיה מצפה,
כי בית הוא בית, פינה חמימה,
וברית בין אדם לאדמה.

על כן חשוב להזכיר ולזכור,
כי על בית צריך להגן ולשמור,
כי רבים דברים יקרים בעולם,
אך אין כה יקר כביתו של אדם.

(מיומן משמר-הנגב)

יש דברים חשובים מרובים בעולם,
החשוב מכולם הוא ביתו של אדם,
וכמו שאדם מאדם הוא שונה,
כך שונים הבתים שאותם הוא בונה.

כי בית אינו רק גג וקירות,
כי בית אינו רק צרוף של דירות,
כי בית אינו סתם מבנה של בטון,
כי בית מעניק - הרגשת בטחון.

שבת שלום!

* שלומית ווטרמן יצאה לשבת שרות, לקיבוץ אלומות.

* לפרדס יש מכונת חדשה. אינפורמציה לחברים: הדגם - פיאט, לחברות - הצבע אדום!

* אורי אדלשטיין חגג את בר-המצוה שלו בשבת לפני שבוע.

* בארי, אחיו של אלפי, הוא אחת מביצולי המטוס שהתרום ברומניה. כפי שנכתב בעתון הוא "נחבל קלות" בלבד, תודה לאל. מה עושה יהודי שראה את המות פנים אל פנים וניצל? מברך ברכת הגומל. ואנו עמו.

* שמעתם את הסיפור על האינטלקטואל הצרפתי? צוות הצאן, ביניהם ישראל אבידור (שימו לב!) משתתף ביום עיון מקצועי בעפולה. הזדמנות זאת בוצלה לבקור ב"מסעדה אנגלית" שבעלטה עולים חדשים. כשנתפנמה בגסה בעלת המקום ללבוש מניס שלה והחליפה עמם דברים. תוך כך שמעה כי הם מכפד-מכפד הנשיא? היתה לי חברה טובה, לפני זמן רב, בשם רחל גולדשטיין. שמעתי שהתחתנה עם אינטלקטואל צרפתי... לא ידענו שיש גם כאלה בתוכנו!

* באחד מדפי העלון תמצאו קטע על חתול שהוצאנו מאחד העתונים היומיים. אם חברים יראו בעתונות חומר שייראה להם לענין הכלל, נשמח לקבל ולהדפיס. עדיפים קטעים קצרים!

דמי הולדת

- 13/12 - דני סמברג
- אפרים מעיין
- 15/12 - טומי עמית
- איתמר עזר
- 16/12 - ג'וני טנא
- רינה כהן
- אדי זמירוב
- 17/12 - רפי שיינגזיכט
- כרמי סינה
- 19/12 - הרי בילגורי

דמי נשואין

- 16/12 - הלן ואייבן לוין
- עדנה ואלק קולונט

* בליל שבת התקיים "ערב בטהובן". סופר מעט על חייו ונזגבו קטעים מיצירותיו. בס"ה ערב נעים.

* ריימונד גוטר יוצאת לקורס לניהול חשבונות.

* שלשה חברים החלו בלמודי "שפות שמיות" (בקצור - ערבית) באילת השחר. הלומדים: יוהנה, בת-שבע ומקס.

* שמענו שיוזב מתכוון לעשות בגרות - בחינות ישראליות בניו-יורק. נראה שהדבר אפשרי, באמצעות הקונסוליה.

קבלת תה

* שמענו עוד שבקרוב תועלה לדיון הצעה להקריז את הסרטים בחדר האוכל ולא במועדון. איזה רעיון פנטסטי! אפשר יהיה לשבת במרווח ולא בדוחק; אפשר יהיה ללכת לישון בשעה סבירה גם כשהסרט ארוך! אפשר יהיה (אולי?) גם לעשן, כי באולם גדול כל כך אין העשן מפריע ללא-מעשנים כמו במקום צר ודחוס. ואלה שנפשם אינה חושקת בסרט זה או אחר אחר - יהיו חפשיים לבקר בטלביזיה!

הנה

* חילופי-נשי: גוסטי, לאחר שנים ארוכות ופוריות במסגרת עובדת למתפרה. הצלחה. נצפה לשמלות באות לפחות ברמתו של האוכל הטעים.

* פלוטו וטירן שיסעו את הגדי של גן שקד. זכור לנו עוד המקרים שבהם טפלו כלבים מכלבינו בעופות של משק הילדים. האם אין דרך למנוע זאת?

* ומשהו יותר משמח.

נמסר לנו על השיחה דלהלן:

אבי קופ - אבא, תעיר אותי מחר בשש. יש לי תורנות בצאן.

בתן: מה???

אבי: כן, בטח, בצאן שלנו, בגן רימון!

* עידו סלע מבקש מאורה את המסרק.

אורה - "אתה רוצה להסתרק?"

עידו - "אני רוצה לעשות" "מדרכה".

מאין בא ספור זה? מדברי הכפר של לפני עשר שנים? לא. הוא בא מן העלון של קיבוץ מחנים. נסתבר שיש לעידו כפיל.

הצגה ראשונה

ישנם חברים במשק שאומרים ששתי הצגות סופיות במועדון רק מקשות על אלה שחייבים לקום מוקדם לעבוד. הם אלהים לחזות בסרט יחד עם חברים אך לפעמים מגיעים למיטה בשעות הקטנות, כיוון שההצגה הראשונה נסתיימה ב-9.30. הם טוענים שאין סיבה הגיונית מדוע שלא נצצל את חדר האוכל למטרה זו, שהנעיות הקשורות בדבר כזה הן רק טכניות ולא עקרוניות. המשתכנע מן הטיעון שכיום כל בניין צבורי חייב להיות רב-תכליתי ומנוצל מקסימום שעות, בודאי יסכים שסדור כזה חייב לבוא אם כי ההגיון שבהצגה ראשונה, המיועדת לבני ביה"ס שצריכים לעשות עבודת בית וללכת לישון בשעה סבירה, אף הוא בעל תוקף. עוד נצטרך לשקול היטב מה עדיף לנו מכל הבחינות ולפעול בהתאם. אבל כל עוד קיימות שתי הצגות, מוטב שבדגיש את התנאים שחייבים לשרור באולם, במיוחד כשיש ילדים רבים בשתי ההצגות: העישון אסור בהחלט. לא משנה לי אם המסריט בכבודו ובעצמו חייב להרגיש את עצביו או לקלקל את בריאותו בדרך הנטוחה ביותר, או אם האשמים הם אורחים עובדים, פועלי בניין או חברים שמוכנים לשכח כל חוק שלא נח להם. כל עוד לא שינינו את החוק הזה יש לכבדו. לא נאה להיות נודניק ולהעיר לכל מאן שהוא שעליו להפסיק לעשן. אילו היו יותר חברים המוכנים להשליט סדר היה זה מקל בהרבה על המעטים הדואגים למנוע השפעה בלתי חנוכית על הבנים והבנות הגדלים ולסלוק גורם מפריע, ובאשר לבעיית קליפות הגרעינים שזוכות יחד עם בדלי סיגריות לתשומת לב צלמינו, אין ספק שנגע זה גם ישפיע לרעה על כל החלטה המיועדת להפוך את חדר-האוכל לאולם סרטים.

"קיד וקסיח"

הלכתי לראות סרט זה (מכתה ז' ומעלה) כי הבקורת היתה טובה והמערבון עם כל האסוציאציות - אינדיאנים, רשעים, השריף ובוף פראי - עוד מדבר אלי. וראו איזו הפתעה! מדוע לא הרשו לכל הילדים מגיל הגן לראות אותו? האלימות היתה בסטונות. ומה יש אם יראו אשה מתפשטת קצת? הם לא יתפשו את הנימה הארוטית המובהקת - או כן יתפשו? זה סרט שהוסרט בטכניקה מצויינת, בצבעים נהדרים ובשפע צלומי בוף שלעיתים עוצרים בשימה נהדרים. אבל זה סרט שבחביבותו טמון אסון מקלקל ביחסו לפושעים מעשרה סרטים עם תמונות חדרי מטה רבות. אין בסרט זה אף דמות העומדת לצד החוק והיושר שהוא לא טפש (השריף) או תמים עד ילדותי (שומר קרון הכספת). כל הרשעים לשעבר הפכו לגבורים - הזונה אמנם לוקחת כסף אבל לא בגלל הכסף בלבד... המורה הרווקה, שרואה את עצמה כמסכנה גם בגלל המקצוע וגם בגלל היותה רווקה במערב הפרוע, אוהבת שני טיפוסים שמודים בכך שמעולם לא הצליחו בשום דבר פרט לשוד מזויין שלא מעט מסתיים ברצח. הסיסמה "הפשע אינו משתלם" פיתתה מקומה לאחרת: "הכה וגנב ותזכה בהפלגה לבוליביה, ואם תמות הרי זה כשכל הצבא הטפשי של מדינה נחשלת זו צר עליך". איזה מות גבורים! טוב למות צעיר בפאר טכניקולורי כזה כשחברך לשוד נמצא לידך מלהתנוון ולהגיע לשנות העמידה האפורים. זה סרט שהולך בעקבות "בובי וקליד" ומתןן זה שמחבב עלינו גבורים בעלי פנים נחמדים הריהו מסתיר מעינינו את הרע שבלב והאופי הרדוד והאכזרי; הוא מהווה גורם חיבוכי שלילי. כיום מתריעים על השפעת סרטי אלימות שמופצים ע"י הטלביזיה והקולנוע. באמת חבל שמנענו תענוג כזה מבני הגן והכתות הנמוכות.

יש המשך...

4
המהדק הברברי והדבק הלא-מבוצל (ספור ישראלי אליים)

לפני הרבה הרבה שנים, כשעוד הציצו בעד החור שבגרוש על בנק הפועלים, היה יהודי נחמד ושמו חיים שטוקמנביץ (שם זה בדוי, אבל כיוון שיש לכל שם דמיוני עשרה יהודים לפחות הטוענים שזה שםם, ברצוני לבקש סליחה מכל האנשים הנושאים שם זה). היה קשה מאד להתפרנס בימים ההם, לכן הוא החליט לפתוח בית חרושת. הרי כל בני משפחתו פתחו בתי חרושת - מי לא זוכר "נקניק שטוקמנביץ"; "דיליג" בס שטוקמנביץ"; "מיטות שטוקמנביץ" (פשיטת רגל - כי המיטה התקפלה סביב ליטון בה באמצע הלילה) ועוד שורה ארוכה של מפעלים שתדמו לקידום הציונות ולדחיקת רגלי המבוזט (נקניק שטוקמנביץ לא היה כלל ראוי לאכילה אבל אידיאלי כ"סליק" לרימוני יד). לכן החליט מר חיים שטוקמנביץ לפתוח מפעל לדבק המיוחד שמשתמשים בו לסגירת מעטפות. במשך שנים ניסה גבורנו כל מיני מתכונים שיוסיפו טעם מיוחד למלקי הדבק לפני סגירת המעטפה - טעם מיוחד לימי פסח, טעם מיוחד בשביל מוצאי שבת, טעם רומנטי בשביל מכתבי מאוהבים וכו'. המפעל הצליח מאד. הוא פירנס כל בני המשפחה ועוד הרבה דודים ודודות וחמישה פועלים שעבדו במפעל. הכנסות המפעל מעולם לא עלו על ההוצאות אבל בימים ההם דבר כזה נחשב כסימן למפעל ציוני מוצלח. לחיים שטוקמנביץ היתה בת, צפורה, יפה, אינטליגנטית (גמרה סמינר למורות) ובעלת מזג של מלאך. אותה אהב אחד מפועלי המפעל - שלום שחרמחרוב (שם בדוי - הסליחה עם כל יוצאי איזור הקוקז הנושאים שם זה בגאווה). בחור יפה תואר, בעל ידי זהב ושפם מסולסל. צפורה אהבה אותו ואין שום ספק שבהוליווד הספור היה מסתיים טוב. אבל שלום, גבורנו השני, היה ממוצא ספרדש ובבית שטוקמנביץ היה בעל המשפחה מטיף: "פיגהלה שלי תמות לפני שארשה לה להבשא ל"פרנק" כזה". שלום התרגז ונשבע לנקום בבית שטוקמנביץ. הוא עזב את בית החרושת לדבק והקים בית חרושת משלו - לסיכות הידוק שבעזרתם ניתן לסגור מעטפות. מי ישכח את הפרסומת הנועזת של הימים ההם: "בטוח יותר עם מהדקי שחרמחרוב" או: "השיק לא הגיע כי לא הודק למעטפה במהדקי שחרמחרוב!" המלחמה בין בתי החרושת נמשכה כמה שנים. בעל משפחת שטוקמנביץ הלך לעולמו וצפורה ושלום אוחדו מתחת לחופה... אבל סוף הספור איננו טוב כי עד היום הזה ממשיכים להדק כל חתיכת נייר באלף מהדקים. אמת הדבר שיש דבק בלשון המעטפה, די טעים דווקא (טעם של קבאב ומאכלי המזרח!) אבל הנוהג בארץ הוא לסמר כל מעטפה בסיכות הידוק. ואני פוצע אצבעות, דורך על סיכות בהולכי יחף, מוציא סיכות משערותי (יש למהדקים יכולת לקפוץ - משום מה) ולא מצליח לקרוא מכתב רשמי מבלי לקרוע אותו לקרעים. והם, סבא שלום וסבתא צפורה על צאצאיהם גורפים הון מדבק ומסיכות אי שם בצפון תל-אביב. איפה הצדק בעולם הזה? יש לקח בסיפור זה אבל מוטב שאתה, קורא חביב, תמצא אותו והזהר כשאתה פותח מכתבים!

מי אומר שאין "טלמס" בקבוץ

ככל בעל אחיזה הגאה ברכושו אני אוהב לטייל בכל מיני מקומות במשך ובאחת השבתות הגעתי לצריפים. לא אלה שבאזור האולפן אלא אלה שהיו דירותינו הראשונות בכפר-הנשיא. איזו הזנחה! גינות קשה למצוא; מדרכות בעלמות תחת סבך של קוצים ושיחים מוזנחים. נכון שהרבה מבן הבנים והבנות משרתים בצה"ל אבל יש כאלה שמצויים שם כל הזמן ואם הם לא מסוגלים להתגבר אולי ההורים ישתפו פעולה במסגרת "יום הילד"! בפני מה שהיה המרפאה בימים ההם תמונה ששייכת יותר לדרום המוזנח של ארצות הברית. הכונו לסרט מתח: "טיבופת וגג רעפים שבור".

אריק

1. ניסיונו לשמוע מה דעתם של החברים בקשר לנושאים אפשריים לפגישות חוגי הבית.

אנו, גרשי, יוהנה, צביה ושריטה, הרכבנו 5 נושאים ויחד עם ג'ורג' ערכנו בקורים אצל חברים. הכוונה היתה לבקר את כולם אבל לא הצלחנו ב-100%. למרות הכל עברנו ודברנו עם הרבה חברים (מכל הגילים) ואנו מפרסמים את התוצאות. הנושאים היו:

1. האם לקבל חברים לא יהודיים.
2. מה על בית הספר לעשות בילד שבתפס בשמוש בסמים
3. האם אנו מאמינים בפארפסיכולוגיה או טלפתיה
4. איך צריכה ממשלה לפעול להשגת השלום
5. האם קיים אצלנו שיוויון?

תגובות החברים היו כדלקמן:

נושא	מאד מעניין	מעניין	לא מעניין
1	27	42	16
2	29	40	16
3	5	29	51
4	12	38	34
5	36	31	15

החלטנו שבחוג הבא נדבר על הנושא הראשון (האם לקבל חברים לא יהודיים) ובפגישות הבאות נמשיך לפי הסדר. באותו זמן קבלנו הצעות נוספות והן:

- א. רמת התרבות בכפר-הנשיא.
- ב. חופש הפרט.
- ג. תקציב סיגריות/תקציבים בכלל.
- ד. חינוך ילדינו - לאן?
- ה. סיפוק האשה בקיבוץ ומקומה בו.
- ו. עתיד הקיבוץ - האם הקיבוץ יתקיים בעוד 50 שנה
- ז. יחסים בין חברים
- ח. כשלון בקליטה
- ט. האם הצעירים מקופחים?
- י. האם רמת החיים שלנו מתאימה למצבנו הכלכלי?
- יא. צביעות.

חברים מוזמנים להביע את דעתם ולהגיש הצעות לנושאים נוספים.

חוג הבית הבא יתקיים ביום

1/1/70

להתראות

ועדת חוגי בית.

כנראה יש המשך לספור על המושל בפרדס. גם בענף הפלחה ישנו יצור (לא, לא, אין זה אריק) יצור השייך ל"עם הקטן". בפלחה קוראים לו "גרמלין". יודעים עליו אבל אף אחד לא ראה אותו. זה מובן: כל אחד שמסתכל בשדות שלנו יודע שאנשי פלחה נוהגים את הטרקטורים שלהם בעיניים עצומות, שלא יכנס אבק. לכן אי אפשר לתת עליו תאור מדויק כמו במקרה המושל. אבל יש להניח שהגרמלין הוא יצור מסוג אחר, לפי מעשיו. אתן דוגמאות:

לא מזמן שאלנו מעמיעד "דרייל" לזריעה דרשו שבביא אותו במשאית ולא על הכביש, מפני שפחדו מגרימת נזק לכלי. כאילו לא מקפידים בקפדנות על הכלים של השכן! בקיצור, הכלי הזה הוא ארגז רחב מאד המזרים זרעים לתוך תלם. התלם נעשה ע"י מערכת של זוגות-צלחות חדות בין גלגלי הכלי. כשהכלי חוזר לעמיעד, חסרו מחצית הצלחות יחד עם אומים, קפיצים, שייברים והשד יודע מה עוד. חברי עמיעד התפוצצו מכעס. הבידור בבית נעשה כראוי. הפלח האחרון שהשתמש בכלי נשבע בכל הקדוש לו שהוא אישית העמיס את הכלי שלם ובריא. ומי יקרא לו שקרן? חוץ מזה היו הצלחות הנשארות משופשפות וכהות, כאילו עבדו על אבנים ובענף אומרים שעבדו עם הכלי דווקא על אדמה טובה בלבד. ברור מי עשה את הנזקים...

זה מקרה קרה שבוע ימים לפני פתיחת העונה במדגה, כשבפלחה עוד עבדו עם הטרקטור של הדייגים. מי שנכנס אז מראש פינה ראה טרקטור בעל גלגלים כפולים מנסה לחפור לעצמו קבר באמצע שדה. כנראה נשבר הציר הקדמי. זהו מקרה שפשוט לא קורה לטרקטורים. אנשי הפלחה ידועים כחברים עדינים בשמושם בכלים ועובדה זו הוכחה כשבדקו את העניין. התברר שמישהו ניסר בציר חריץ עמוק ורופף אותו לגמרי. מי? לך תחפש את הגרמלין!

ג'ורג'

לקראת האסיפה הקרובה ועדת הריהוט רוצה להביא בפני ה' ברים את ההצעות לתקציב שנת תשל"א.

תקציב כללי מחולק לפי 60 ל"י לחבר... $200 \times 12.000 = 2.400$ ל"י
השקעות $8.000 =$
ס"ה לרשותנו 20.000 ל"י

והנה הצעותנו לשימוש ב- 20.000 ל"י

30 * ל"י לכל חבר לחדר	6.000	ל"י
ריהוט לחברים חדשים	2.000	
10 כובניות	4.000	
6 מקלטי רדיו (בערך)	2.500	
החלפות ותיקונים	2.000	
6 ספות חדשות או חידוש ספות	2.000	
תנורים ומאוררים	1.500	
סה"כ	<u>20.000</u>	ל"י

* הערה: לפני שנה היה התקציב 20 ל"י לחבר לחדר.

x x x x x x x x

מצאנו באחד מעתוני הערב וחשבנו שיעניין את החברים!

חתול הוא יצור רך וחמוד למדי. בעים ללטפו ולגפפו, מרהיב לחזות בהליכתו הגמישה, משעשע לחקות את יללתו. אמהות מביאות את ילדיהן הרכים לחזות בחתלתולים ובשים בכלל בזהגות להחזיקן בחיקן כסמל של יוקרה ומעמד.

האם יודעים כל אלה כי סכנה טמונה בחתול היפה? קרוב לוודאי שלא. איש בעצם אינן מעלה בדעתו כי דיה ומספיקה שריטה קלה בלבד, כדי לגרום למחלה קשה ומסוכנת. רופאים בתקלים לא אחת בתשובה הנתנת ע"י חולה: "החתול רק שרט אותי, אז מה?" לבשיכת הכלב מייחסים חשיבות רבה, אפילו בשיכת החתול מתחילה ל"הוכיח" את עצמה כמסוכנת לא פחות מנשיכת הכלב. אבל שריטה?

הילדים הם בדרך כלל הפובלים העיקריים ממחלה זו: פתאם מתנפחת הרגל, בעשית חמה ואדומה, במפשעה מופיעה בלוטת לימפה נפוחה, רגישה וכואבת. הסיבה: בדרך כלל אינה ידועה. רק לאחר חקירה יסודית מתברר כי לפני ימים ספורים סרט חתול את הרגל. איש לא ייחס לשריטה חשיבות עד שהופיעו התוצאות.

מתברר כי שריטת החתול מחדירה אל מתחת לעור ווירוס מיוחד, הגורם לדלקת בלוטות הלימפה. ווירוס זה עלול לגרום לדלקת מקומית של היד או הרגל הפגועות ולנפישות בבלוטות בית השחי או המפשעה. במקרים קשים וחריגים עלול הווירוס לתקוף את מערכת העצבים המרכזית (המח וחוט השדרה) או את מערכת העצבים ההיקפית והעצבים המסתעפים מעמוד השדרה לגוף. במקרים חמורים אלה תתבטא המחלה בצורת דלקת-קרום המח

ביום 26/12/70 יתקיים באולם הקונצרטים בדפנה קונצרט מיצירות
בטהובן. להלן מכתב אשר נשלח אלינו מטעם המארגנים - המועצה האזורית
הגליל העליון.

נשמח לקבל תגובות החברים ולהעבירן ליעדן.

* * * * *

חבר יקר!

בודאי התפלאת והצטערת שלא ערכנו השנה החתמה לקונצרטים למינוריים,
כמו שהיה בהוג ב-8 (!) השנים הקודמות. הסיבות: לא רק ירד מספר המינוריים
בשנה שעברה, אלא גם קמו באזור מפעלים חדשים (אולם אילת-השחר, בית
אדלשטיין) ואין אנו יודעים, אם נוכל להבטיח את המספר המינימלי של מבקרים
שיצדיק עריכת תכנית לטווח ארוך.

ירידת מספר המינוריים דאשתקד (מ-600 ל-400) נבעה לא רק ממצב
בטחון מסוים, שהכביד על תושבי ישובי ספר להגיע בערבים; אלא אין לנו
ספק ש"רוח הזמן" לא פסחה גם על הקהל בקיבוצים ובעיקר של הדור הצעיר,
חברים צעירים ותלמידי כיתות המשך גם יחד.

מספר המבקרים, בהם אנו בטוחים בכל זאת פחות או יותר, יאפשר לנו
מבחינה תקציבית הזמנת צוותות קאמריות - עד לרביעיה או חמישיה בלבד -
והרי היינו רגילים לשלב בתכניותינו הופעות של תזמורות קאמריות ומקהלות,
ולכלנו יהיה חבל לוותר על גיוון זה.

כל האמור לעיל מהווה חומר למחשבה משותפת, כלומר היינו רוצים לשתף
גם אותך במחשבותינו-דאגותינו, והיינו מבקשים שתעזור לנו למען המפעל היקר
בודאי גם לך. מה לפי דעתך יש לעשות, כדי להגדיל את מספר המאזינים?
אולי תוכל גם במשך להתעניין תוך שיחות הבריות, למה כה רבים ממבקרי
הקונצרטים הותיקים בגדו בנו, האם אפשר לעניין אותם מחדש ואם נוכל להגיע
לקהל חדש, רצוי צעיר?

תשובתך תעזור לנו, ובהיה אסירי תודה בעד כל עצה, כל עוד והיא לא
תאלץ אותנו, לשנות באופן יסודי את אופי המפעל הבנוי בעיקרו על מוסיקה
לא בידורית. את תשובתך אנא שלח לפי הכתובת: חיים בר, כפר סאלד.

המארגנים

בינתיים אנו מודיעים על קונצרט בוסף שיתקיים
ב-31/12/70: להקת בארוק "אריה" מצרפת

* * * * *

או דלקת חוט השדרה. במקרה הטוב תחלוף הדלקת הזמנית לאחר טיפול
בכוך בעזרת אנטיביוטיקה סטרואידים ונוזלים. במקרים הקשים עשוי להטאר
נזק במערכת העצבים, האדם נשאר, למעשה, נכה, והכל בגלל, טריטה קטנה.
אנשים הנוהגים להשתעשע עם חתולים מן הראוי שיזכירו כי קיימת
סכנה פוטנציאלית גם בשעשוע התמים הזה. ואם כבר קיימת טריטה יש
לפנות מיד לרופא או לאחות, כדי לקבל טיפול מקומי ומובע.

ד"ר ב. עמוס

ועדת התרבות החכנסה כבר פעמיים בהרכבה החדש. בין היתר חילקה את תיקיה כדלקמן: -

אחראים לימי ששי - אורי ג', הלן
אחראי לקבלת שבת - ראובן מ' (יבוא יום!)
אחראי לתקציבים ולהצגות פנים - ג' ורג'
אחראית לארכיון ורשימת התורבות - אלזה
אחראי לחוגים - ברברד ד.
נודניק כללי - אריק

בין החלטות הועדה

תורני ערב ששי צרשכים לסדר כסאות במועדון או בחדר האוכל - אם ההופעה נערכת שם. (לפי סקירה התור חוזר לא יותר מ- 3 פעמים בשבוע).
יש לדאוג לגיוון ההופעות שיוזמנו למשק - כלומר לא רק מוסיקה קלסית אלא גם קצת בשביל עמך והדור הצעיר.
יש להביא בפני המזכירות דרישה להתקין מעון בפרד לטלביזיה (בבין טרומי או שפוז מקלט או סגירת הפביליון).
ראובן מ' פועל במרץ רב ומינה את עצמו כעוזר וכ-50% של ועדת המועדון.
כן הוחלט לתבוע, בעת הדיון על תקציבים, שתקציב התרבות יהיה לפי הצעת האיחוד, כי אחרת אין אפשרות לדאוג למגוון המופעים, החגים והחוגים, שזקוקים לחלקם בפת הלחם.
אריק

האגודה למען החייל בישראל
הועד למען החייל ירושלים

לכבוד
ילדי כפר הנשיא
ד.ב. חבל כורזים

אנו מאשרים בתודה קבלת תרומתכם בסך 82.50 ל"י.
מעשה נאה זה שעשייתם ראוי לציון ומראה על דאגתם הכנה של ילדי ישראל לחיילים בחזית.
תרומה זו תסייע לבני רבות בהגשת העזרה הדרושה לחיילים בזקקים בצה"ל.

בברכה
י. כהן
מזכיר הסניף

מכאן לת איסוף עתונות של כחית 33/1